

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quale in prosperis fuerit gaudium, probatur in adversis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

TERTIA VERITAS.

Sic est gaudendum in Domino, ut in eo solo sit gaudendum,

RATIO est evidens, quia sic est gaudendum in Domino tamquam in vero honore, & vero veri gaudij motivo sive objecto.

Sed ille unus est verum bonum, & veri gaudij solum objectum.

Ergo sic est gaudendum in Domino, ut in eo solo sit gaudendum.

Ps. 76.

Remittit consolari anima mea, memor sum Dei & delectatus sum, quasi diceret Pfalter Regius; Quicumque tandem sese mihi objiciant objecta veri gaudij, nulla plane in creatis reperio, nihil in illis est quod me verè delectet; In solo Deo sola est vera & solida delectatio.

Quem in versum quod scribit sanctus Augustinus, observatione dignum est; ait enim quod si quid præter Deum, capax sit alicuius nobis præcedendi gaudij, conversatio est cum viro sancto, viro pio, viro Dei. Sed cum rari sint tales viri, vixque vel unus reperitur cum quo si diutius versatus sis, non aliquid humani reperias, vel tua inde culpa reportes: tunc inquit, deficit vera & solida consolatio. Verba sancti Doctoris sunt, *In his autem in quibus gavisus est homo si forte aliquid prævium contigerit, quomodo sepe contingit: quanta letitia tibi erat, tantus maror accessit, ita ut postea jam timeat homo laxare habenas gaudiorum, timeat se letitia committere, ne quanto magis lassatus fuerat, tanto amplius si aliquid contigerit, conabescat.*

Matth. 25

Hoc est Gaudium Domini de quo dicitur, *Intra in gaudium Domini tui*, nam se solo vè & proprie gaudet Deus, non aliis extra se: sic dum solo Deo gaudebis, gaudebis illo quo Deus gaudet gaudere. Dicitur verò, *intra in gaudium Domini*, quia sic te totum oportet esse in illo gaudio, nihil ut extra tibi restet quo delecteris.

L. de salut. docum. c. 10.

Quo spectat illud aliud sancti Augustini: *Si a liquid in hoc saeculo possidere delectamur, Deum qui possidet omnia, qui creavit omnia, expedit ut mente possideamus, & in eo habeamus quacumque salubriter & sanctè desideramus. Sed quoniam nemo possidet Deum nisi qui possidetur ab eo, sicut nos ipsi facti Dei possessio, & efficitur nobis possessio Deus. Id est, renuamus consolari ceteris alijs creatis rebus, & tunc verè fiet nostra Consolatio.*

Vide in tertia parte circa finem, ubi de votis

agitur, & ubi hæc Veritas explanatur.

Major est voluptas, voluptatem nolle quam velle: voluptatem vicisse quam capisse.

QUARTA VERITAS.

Quale in prosperis fuerit gaudium, probatur in adversis.

SENSUS est, quod si gaudium in prosperis fuerit propter Deum, debet idem esse in adversis: aut si non ita gaudetur in adversis propter Deum, nec dici potest in prosperis tale fuisse gaudium.

RATIO est, quia si non ita gaudetur in adversis propter Deum, sicut in prosperis, quantum spectat ad superiorem animi partem sive rationabilem appetitum, signum est te tua querere non ea qua sunt Iesu Christi; Cur enim non gauderes propter bona spiritualia qua in adversis continentur? Vel cur in ipsis doleres adversis propter damna quædam temporalia qua inde forsitan importantur, nisi quia te ipsum tuavè queritas?

Sed qui seipsum in suo spectat gaudio, non gaudet propter Deum, quando præteritum sic propter seipsum gaudet ut nisi seipsum reperiret in gaudio, non gauderet: Quod ita esse apparet in eo qui suis in adversis inordinate dolet.

Ergo hinc probatur quale in prosperis fuerit gaudium, nempe propter ipsum tuum prosperitatis bonum, quod quia deest in adversis, deest etiam & gaudium; atque ex illis unus es de quo in opprobrium tuum David Deo dicebat, *Confitebor tibi cum benefeceris ei*. Non est illa, non est illa confessio quam Christus velle, licet illa sit una quam pene omnes Christiani reddunt. Sic dolenter sanctus Augustinus: *quàm multi sunt Christiani qui tunc Deo gratias agunt, quando illis accidit luctum: hoc est confitebor tibi cum benefeceris et laudabit te & dicet, Verè quia tu es Deus meus; L. beravit me de carcere, & confitebor illi. Venit illi luctum confitebor: Venit hereditas, confitebor: patitur damnum, blasphematur, Quasi filius es, quia quando te pater emendat tunc tibi displicet? Et quæ plura illic pergit in hunc sensum; & alibi quæ videri possunt.*

In 1. p. Sabbato Heb. 4. post Epiph. ubi hæc Veritas exponitur:

Si

Sinon semper, numquam magnificas Deum.

Et in eadem 1. parte, Fer. 6. Hebdoro. 3. post E. lib. ad hanc Veritatem.

Nisi probe paratus sis ad adversa, nec ad ipsa prospera bene paratus es.

QUINTA VERITAS.

Non est minus malum, non gaudere bono gaudio quam gaudere malo.

RATIO EST, Quia non est minus malum, minus aestimare quae vere bona sunt, quam minus aestimare quae non sunt vere bona. Sic enim uno perinde atque alio dissentire est à Divino Judicio; nec minus vix intentatur ijs qui ponunt lucem tenebras, quam qui tenebras ponunt lucem; nec minus denique male cessit iudicis quod manna vel terram desiderabilem non satis aestimaverint, quam quod nimis concupierint Aegypti cepe, porros & allia. Vide in 2. p. Fer. 6. post diem Ascensionis Domini.

Sed non gaudere bono gaudio, minus est aestimare quae verè bona sunt; Cum enim bonum seu verum & commendatum gaudium non alia bona faciant quàm quae verè & coram Deo, ut supra dictum est, bona censentur: profecto qui non illo gaudet gaudio quando tempus ridendi & gaudendi occurrit, non aliunde provenit quàm quod non satis illa aestimat quibus gaudendam est. Nam prout quidquid aestimaveris, illud amabis, illud si abest desiderabis: aut si praesens adest, illo gaudebis: Sic enim pari gressu facultates animae quae dicuntur appetitivae sequuntur apprehensivas; unde illud sacri Proverbij: *Oculi tui recta vident, & palpebrae tuae praecedant gressus tuos.* Id est, recte de rebus judica, ut quantum res unaquaeque valeat, scias: & quantum valet, aestimes: & quanti rem aestimaveris, tantis illam affectibus prosequaris. *Quasi effodientes thesaurum,* inquit Job, *gaudentque vehementer cum invenerint sepulchrum;* In quo scilicet thesauri olim recondebantur. At vero quid est cur gaudeant vehementer, nisi quia multum aestimant quod invenerunt.

Ac proinde tu qui non ita vehementer gaudes invento caelesti ac divino thesauro, non minus tibi malum est quam si gauderes effusus ad terrestres & humanas illas reulas quibus tantopere recrearis. Nam sic manifeste indicas te minus aestimare & diligere quae Deus magis æ-

Haynesius Pars quarta,

stimat, & magis diligit; quae diversitate Judicij & voluntatis quid potest esse homini perniciosius, dicente Domino, *qui non est mecum, contra me est, & qui non colligit mecum, dispergit.* Vide in 2. p. Dom. 3. in Quadragesima.

Luc. 11.

Quae quidem omnia sequenti Veritate proposita magis elucescunt.

SEXTA VERITAS.

QUAE PLURES ALIAS COMPLECTITUR.

Sic serviendum Domino in letitia, ut si non letetur in Domino servus, non letetur in servo Dominus.

RATIO EST, Quia non letabitur in servo Dominus, si quod est gratius reddendum Domino servitium, vel si quod est in servitio illi reddito gratius, id servus neget. Quid enim servus habebit postea quod Domino Deo reddat si quod est illi carius & pretiosius neget? Quid nisi quod vilius & deterius? Qualis autem hic esset servus qui reservato sibi suisque meliori, quod est abjectius Deo daret? Nonne is in viam Cain abiit, ut ait S. Judas Apostolus? Nonne is esset maledictus de quo dicitur: *Maledictus dolosus qui habet in grege suo masculum, & votum faciens immolat debile Domino, quia Rex magnus ego, dicit Dominus exercituum, & nomen meum horribile in Gentibus.* Numquid in tali servo Rex ille magnus latari posset? Numquid de illo potius diceret: *Inutilem servum eiecisti?*

Mal. 1.

Matth. 24.

Sed si non letetur in Domino servus, quod est gratius reddendum Domino servitium, vel quod est in servitio illi reddito gratius, id servus negat.

Nam primo gratius quod possit à nobis reddi Deo servitium, tunc est quando ex obedientia facimus aliquid quod naturae repugnet, & ut nobis videtur, rationi etiam ac humano iudicio contradicat. Hoc est excellens obsequium quod reddidit Abrahamus Deo, cum iussus immolare filium suum unigenitum non recusavit: ac propterea dicitur tentatus à Domino, id est, probatus an fidelis esset: nam haec revera est, veræ fidelitatis servi probatio cum tanti se facere Dominum suum ostendit ut nihil sit tam molestum, tam repugnans & grave quod non libenter in eius impendat obsequium. Haec est fornax adversitatis in qua probatur aurum & argentum.

Eccli. 2.

1748.

Hic caminus humiliationis & paupertatis, in quo electi certam suam electionem faciunt. At verò servus qui non letetur in Domino, tale hoc

E c ser-